DESIRE®

Barbara Dunlopová

Osudová proměna

HARLEQUIN®

Barbara Dunlopová

OSUDOVÁ PROMĚNA

Překlad

Michaela Klevisová

Milá čtenářko,

dubnové tituly edice Desire Vás jistě potěší nejen notnou dávkou romantiky a vášně, ale i humorem, který je naprosto právem považován za koření života. Hned v prvním příběhu s názvem Osudová proměna *se potkáte s mladými lidmi, kterým jejich první vztah nevyšel a zůstalo jim jen pošramocené sebevědomí. Přečtěte si, jak si navzájem pomáhali, až to skončilo nečekaným poznáním, že už nemusí nikoho hledat, protože patří k sobě… V povídkách* Zůstane to v rodině *a* Láska nelže *hrdinky rozpoutají riskantní hru, když předstírají, že jsou někým jiným, než za co je objekt jejich zájmu považuje. Ovšem odvážným štěstí přeje, a tak tyto mladé ženy nejen splní svou misi, ale ještě jako bonus najdou toho pravého.*

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou
Váš Harlequin

Barbara Dunlopová

OSUDOVÁ PROMĚNA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Dating Dare

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Michaela Klevisová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2020 by Barbara Dunlop
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5733-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5734-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5735-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ne že bych byla úplně sama.

V práci jsem měla přítelkyně. Nebo spíš známé. S některými jsme si dávaly dárky k Vánocům. Chodily jsme na obědy. Občas jsme se dokonce večer cestou domů někde zastavily na pár drinků.

Moje dlouholeté kamarádky Layla a Brooklyn se odstěhovaly ze Seattlu, ale srovnala jsem se s tím. Nejsem první ani poslední, koho něco takového potkalo. Když se vám odstěhují přátelé, prostě si naplníte život něčím jiným. Přijdou nové zážitky, noví společníci.

A společnost vám nemusejí dělat jenom lidé.

Mám ráda kočky. Obzvlášť koťata. Jednou jsem slyšela, že by si lidé měli brát vždycky dvě, ideálně sourozence. Když jste pryč, dělají si koťata navzájem společnost.

Takže se ze mě stane knihovnice se dvěma kočkami?

Skvělé.

Přesně o takovém životě jsem vždycky snila.

Seděla jsem v klubovně Přístavního tenisového klubu v centru Seattlu a rozjímala nad esemeskou od Sophie Crushové, další přítelkyně z naší čtyřčlenné skupinky. Ze svého místa jsem z výšky viděla na vnitřní kurty, na kterých právě hrálo tenis několik dvojic. Z dálky se ozývaly duté údery míčků. Na kulatém stole z naleštěného bukového dřeva mi chladl bylinkový čaj.

Mám ráda bylinkový čaj. Uklidňuje mě a nechci se ho vzdát. Už několikrát mě ale napadlo, že bych si možná měla vybrat mezi čajem a kočkami, aby se ze mě nestal čítankový příklad osamělé ženy.

I v Přístavním klubu jsem měla známé. Jeho členkou jsem se stala už v pubertě. Za tu dobu jsem brala lekce nebo hrála zápas s většinou členů v mém věku.

Jenže známí nejsou totéž jako blízcí přátelé. Nejsou to lidé, se kterými můžete strávit líné sobotní odpoledne doma v teplácích, jíst dobrou zmrzlinu a nachos, a jakmile se ručička hodin přehoupne přes čtvrtou hodinu odpolední, přidat k tomu ještě víno. Nejsou to lidé, na které se můžete obrátit, když je vám smutno.

A mně smutno bylo.

Opakovala jsem si, že je to normální reakce. A asi vážně byla. Nezáviděla jsem Layle a Brooklyn, že se vdaly a jsou šťastné. Přála jsem jim to. Já ale šťastná být nedokázala.

Znovu jsem zkontrolovala telefon. Přišla mi další esemeska od Sophie.

Předtím mi napsala, že sedí v restauraci a čeká na někoho, s kým má jít na oběd a kdo se opozdil. Přesněji řečeno na svého nového přítele.

Z usmívajícího se emotikonu jsem si teď odvodila, že se rande vyvíjí skvěle.

I Sophii jsem štěstí v lásce přála. Ale rázem jsem se cítila ještě hůř.

Sophie na poslední chvíli zrušila náš dnešní zápas, takže jsem tu seděla v tenisových šortkách a s raketou a neměla žádný plán na sobotní odpoledne ani večer. Přistihla jsem se, jak uvažuju o tom, do kolika hodin je asi o víkendu otevřený zvířecí útulek.

Dole skončil jeden ze zápasů. Dva muži si podali ruce a odcházeli z kurtu.

Poznala jsem Jamese Gillena, staršího bratra Layly Kendrickové, rozené Gillenové. Snad jako jediný ze všech členů klubu na tom momentálně byl ještě hůř než já.

Nikomu bych nepřála, aby se ocitl v Jamesově kůži.

James už na střední škole začal chodit s mojí nádhernou a neskutečně oblíbenou kamarádkou Brooklyn. Zůstali spolu až do letošního července.

Zasnoubili se a celý rok plánovali tu nejúžasnější svatbu, jaká se kdy konala. Byla úchvatná, ovšem jen do okamžiku, kdy Brooklyn před zraky pěti set hostů včetně reportéra místních novin utekla od oltáře.

Nepatřila jsem k těm, kteří to Brooklyn měli za zlé. Podle všeho se svým hezkým a bohatým novomanželem Coltonem Kendrickem udělala terno.

Vlastně mě vůbec nepřekvapilo, že o Brooklyn soupeří dva skvělí muži a oba si ji chtějí vzít. Odjakživa měla jiskru. Mužům připadala neodolatelná. Kroužili okolo ní jako vosy okolo sklenice medu. Nemusela se nijak snažit, byla prostě od přírody okouzlující.

Kéž bych ten dar měla také.

Asi na vteřinu jsem si představila, že ho mám. Zářivě jsem se usmála na svůj slabý odraz v okně, kterým bylo vidět na tenisové kurty. Zkusila jsem pohodit hlavou jako Brooklyn, jenže jsem měla vlasy spletené do pevného copu, takže se ani nepohnuly.

Vzápětí jsem se zasmála upřímně sama sobě. Napila jsem se vlažného čaje a zalitovala, že to není tequila.

Knihovnice nemívají jiskru. Nikdo od nás nečeká, že budeme oslnivé. Býváme spíš praktické a spolehlivé, což jsou určitě obdivuhodné vlastnosti. Okolo mojí sklenice medu ale žádné vosy nekrouží.

Sundala jsem si sportovní brýle a nasadila si ty, které nosím běžně. Ve stejné chvíli do klubovny vešli dva lidé. Brýle už jsem měla zase na nose, takže jsem je poznala. Okamžitě jsem se cítila ještě hůř.

Byl to Henry Reginald Paulson III a do něj kráčela zavěšená jeho hezká energická přítelkyně.

Byla to vysoká, štíhlá světlovláska se zářivě bílými zuby a nádhernými řasami. Připadalo mi, že až příliš často mrká. Jmenovala se Kaylee, Candi nebo tak

nějak. Na kurtu jsem ji nikdy neviděla, ale její tenisový um ani nebyl podstatný. Henry od přítelkyně očekával docela jiné věci než to, aby uměla dobře hrát tenis.

Rodina Paulsonových Přístavní klub prakticky ovládala. Henryho rodiče zasedali ve správní radě a pořádali v klubu charitativní večírky. Paulsonovi byli členy klubu po tři nebo čtyři generace a Henry tu měl výsady jako korunní princ.

A ke všemu to byl můj bývalý. Přesněji řečeno mi 25. května dost neomaleně dal kopačky. Tentýž den jsem v knihovně v Northridghe oslavila páté výročí zaměstnaneckého poměru. Znamenalo to, že získám týden dovolené navíc a budu moct nechávat auto na parkovišti B, tedy o dva bloky blíž k budově než předtím. Na obě výhody jsem se těšila a nemohla jsem se dočkat, až se po práci s Henrym sejdeme a oslavíme to.

Jenže naše večeře v restauraci Tidal Rush skončila ještě předtím, než nám přinesli předkrm. Zanedlouho jsem ve svých modrých krepových šatech seděla v taxíku a uháněla sama domů. Pamětní plaketu z knihovny jsem hodila do spodního šuplíku a už nikdy jsem se na ni nepodívala.

Henry mi ten večer řekl, že zůstaneme přáteli. Prohlásil, že mám spoustu skvělých vlastností. Prý mě obdivuje a jednoho dne se mnou nějaký muž bude moc šťastný.

Nikdy si nestěžoval na moje nevýrazně hnědé vlasy, brýle, střízlivé oblečení nebo malou výšku. Jenže vzápětí mě po jeho boku nahradila žena, která představovala můj pravý opak, a já si z toho vyvodila jasné závěry.

Teď mě Henry z druhé strany kavárny zahlédl.

Usmál se a zamával mi, jako bychom opravdu byli přátelé. Od rozchodu jsme spolu nepromluvili.

Litovala jsem, že tu sedím sama.

Kéž bych teď byla na kurtu a hrála se Sophií tenis!

Kéž bych byla kdekoli jinde než –

„Ahoj, Nat.“ Vedle mého stolu se ozval mužský hlas.

Vzhlédla jsem a uviděla Jamese.

Díky, Jamesi.

Kdyby se u mě na minutu nebo dvě zastavil a popovídali jsme si, nevypadala bych tak trapně. Henry a Kaylee se mezitím připojili k hlučné skupince u stolu uprostřed kavárny.

„Ahoj Jamesi,“ řekla jsem.

„Čekáš na někoho?“ zeptal se a rozhlédl se po velké místnosti.

„Sophie mi právě zrušila zápas.“ Zvedla jsem telefon, jako bych mu chtěla ukázat důkaz. „Máme zamluvený kurt. Budu muset rezervaci zrušit.“

„Stalo se jí něco?“

„Ne, nic se neděje. Jen jí do toho něco vlezlo.“ Něco lepšího než odpoledne se mnou.

„Vadilo by ti, kdybych si přisedl?“

„Vůbec ne. Prosím.“ Ukázala jsem na jednu ze židlí u stolu pro čtyři. Nejraději bych ho z vděčnosti políbila.

„Umírám žízní,“ prohodil. Mávl na číšníka a ukázal na moji čajovou konvičku. „Dáš si ještě něco?“

Číšník k nám přispěchal.

„Pro mě pivo,“ požádal ho James. „Jakékoli místní, které dnes máte točené.“

Pak na mě pohlédl a tázavě povytáhl obočí.

„Já se přidám,“ kývla jsem.

Sice ještě nebyly ani čtyři hodiny, ale měla jsem chuť se napít. Dnešní den si o to přímo říkal.

„Zahráli jste si dobře?“ zeptala jsem se.

„Caleb je dobrý. Dobře jsem si s ním zatrénoval.“

James si zjevně po zápasu dal rychlou sprchu. Měl vlhké vlasy a převlékl se do uhlově šedých kalhot a bílé košile s vyhrnutými rukávy.

Byl hezký, vysoký a měl vypracované tělo. Nebyl ale tak nápadný a oblíbený jako Henry. Nepatřil ke smetánce tenisového klubu. Všichni ho tu však respektovali, protože byl výborný hráč.

Teď se ale bude muset srovnat s netaktními pomluvami, ve kterých hraje hlavní roli Brooklyn, kterak ve svatebních šatech prchá od oltáře. Všichni se shodovali, že James by si sňatkem polepšil, a nikoho zase tak moc nepřekvapovalo, že ho žena jako Brooklyn opustila kvůli někomu zajímavějšímu.

Dokážu si představit, že něco podobného se vykládá o mně. S Henrym jsem chodila jenom několik měsíců a lidé nejspíš usoudili, že náš vztah nebral vážně. Neměl zrovna s kým spát, a tak vzal zavděk mrňavou šedou myškou.

Kdy se asi přestanu cítit tak strašně ponížen?

Doufala jsem, že ty nejhorší drby o Brooklyn se k Jamesovi nedonesly. Nestála jsem o to, abychom si navzájem fňukali na rameni a notovali si, jak si připadáme zrazení a opuštění. Nikomu bych nepřála, aby se cítil tak hrozně jako já.

„Asi si půjdu zajezdit na kole, abych si nějak vynahradila ten zápas," prohodila jsem a přinutila se uvažovat o něčem pozitivnějším.

Ne že bych byla posedlá sportem, ale byla jsem zvyklá na sobotní dávku pohybu na kurtech.

„Kde jezdíváš?" zeptal se.

„Většinou podél jezera Cadman. Bydlím jen několik ulic od Green Gardens."

„Tamtudy taky jezdívám," odpověděl. „Na podzim je tam krásně."

Číšník přinesl dva orosené půllitry.

„Mohl byste zrušit rezervaci kurtu na jméno slečny Remingtonové?" zeptal se James, když číšník stavěl půllitry na podtácky.

„Jistě, pane."

Oběma jsem jim poděkovala úsměvem. Pak jsem sevřela v dlani ucho půllitru. „Až tohle vypiju, asi už moc daleko nedojedu."

James se mému vtipu usmál a zvedl půllitr k přátelskému přípitku.

Začala jsem sama se sebou nahlas vyjednávat. „Možná bych tu projížďku mohla nechat na zítřek."

Ťukla jsem půllitrem o ten Jamesův a zavadila pohledem o Henryho. Objímal Kaylee a vyprávěl čtyřem lidem u svého stolu nějakou historku.

„Děje se něco?" zeptal se James.

Uvědomila jsem si, že se mračím. „Ne. Nic." Obrátila jsem se zpátky k Jamesovi.

Ohlédl se přes rameno a uviděl Henryho.

„Aha, Paulson. To je ti asi nepříjemné, co?"

Řekla bych to mnohem peprněji.

„Ano," přisvědčila jsem.

Jamesovi se v tmavě modrých očích objevil soucitný výraz.

Nestála jsem o to, aby mě litoval. A nechtěla jsem, aby si myslel, že se rochním ve smutku, i když to tak vlastně bylo. Abych byla upřímná, netrápil mě jen rozchod s Henrym. Vlastně už jsem se přes něj částečně přenesla. Problém byl v tom že můj život zrovna teď za moc nestál.

Pokusila jsem se setřást špatnou náladu. „Ve srovnání s tebou se mi nic tak hrozného nestalo."

Vyhrkla jsem ta slova ještě dřív, než mi došlo, jak netaktně a necitlivě znějí. Pokusila jsem se je zmírnit. „Chci říct… nechtěla jsem… promiň."

„Jsem rád, že jsi to řekla nahlas. Pořád lepší, než kdyby sis to jenom myslela nebo si o tom šeptala s ostatními." Rozhlédl se po místnosti. „Máš pravdu, mně se stalo něco horšího. Dostal jsem kopačky ve velkém stylu. Něco takového se nikomu z Přístavního klubu nikdy nestalo a nejspíš už ani nestane."

Ráda bych řekla, že to není pravda. Nejspíš jsem to měla říct. Jenže to pravda byla, a kdybych prohlásila cokoli jiného, lhala bych.

„Jak to neseš?" zeptala jsem se tišším hlasem.

„Cítím se divně," odpověděl a znovu se napil. „V bytě pořád nacházím její věci. Nevím, co s nimi mám dělat. Poslat jí je? Schovat je pro ni? Spálit je?"

„Spal je," vyhrkla jsem. „Nebo ne, to jsem asi přehnala."

Ale James se zasmál. „Tvůj přístup se mi líbí."

Brooklyn byla moje blízká kamarádka. Jenže i blízké kamarádky dělají špatné věci. A James měl plné právo se na ni zlobit. Zaslouží si vybít si vztek tím, že něco hodí do ohně.

„Mohl bys mi vysvětlit, jak se muži dívají na svět?" požádala jsem Jamese.

Nějak se stalo, že jsme si po prvním pivu dali druhé.

„Pochybuju," odpověděl.

„Jste povrchní?"

„Většina z nás jo."

„Viď? Vždyť se podívej tamhle na Candi!"

„Myslím, že se jmenuje Callie," opravil mě.

„Nebo Kaylee?"

„Mám se jít zeptat?"

„Ne!"

James se mému vyděšenému tónu zasmál. Ve skutečnosti jsem vůbec vyděšená nebyla. Vlastně mě zaráželo, jak málo mi záleží na tom, s kým Henry chodí.

Předklonila jsem se a ztišila hlas. „Chtějí všichni muži tohle?"

James kradmo pohlédl k jejich stolu. „Někteří jo."

„Někteří nebo většina?"

„Tak jo, spousta."

Vzdychla jsem. Odpověď jsem už dlouho znala, takže se nedá říct, že mě zklamala. Důvěru k mužům mi však nevrátila.

„Ženy nejsou o nic lepší," prohlásil James.

„Rozhodně nejsme posedlé vzhledem."

„To tedy jste. A ještě víc jste posedlé mocí a prestiží."

S tím jsem nemohla úplně nesouhlasit. „Kromě toho ale chceme, aby byl muž schopen soucitu a měl smysl pro humor."

„Smysl pro humor se dost těžko hodnotí."

„Asi jo. A rozhodně z lidí nesálá na dálku."

James položil půllitr na stůl, jako by tím chtěl zdůraznit svá slova. „Vidíš? Ženy jsou úplně stejné jako muži. Všichni si na začátku všímáme hlavně vzhledu, je to lidská přirozenost. Možná proto, že při prvním setkání je nejsnadnější zhodnotit člověka podle toho, jak vypadá."

„Kéž bych byla krásná." Okamžitě jsem zalitovala, že jsem něco takového vypustila z pusy.

Mluvila jsem upřímně, jako kdybych seděla s nejlepší kamarádkou v teplácích u ní doma a navzájem jsme si vylévaly srdce. Jenže James nebyl moje nejlepší kamarádka.

Pátravě se na mě zadíval a já si přála, aby podlaha rozevřela chřtán a celou mě spolkla.

„Proč něco takového říkáš?" zeptal se.

Odpověď byla bolestně zjevná. „Protože by to bylo fajn. Určitě chápeš, jak to myslím. Vždyť jsi celé ty roky chodil s Brooklyn."

Muž, který se zamiloval do Brooklyn, musí poznat rozdíl mezi přitažlivou a nepřitažlivou ženou.

„Ale proč si myslíš, že nejsi krásná?"

Teď jsem zůstala zírat já na něj.

„Prober se!" Zvedla jsem bradu. „Díváš se na obyčejnou knihovnici."

„No, oslňující zrovna nejsi," připustil.

„Díky za upřímnost." Snažila jsem se, aby můj hlas nezněl dotčeně. Opravdu jsem nečekala, že se bude rozplývat nad mojí krásou. Přesto mě ale jeho drsná otevřenost zabolela.

„Ale jsi hezká."

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, nejsem. Nemusíš brát zpátečku. Napoprvé jsi řekl to, co si vážně myslíš."

„Ale můžeš na sobě pracovat."

„Nelichoť mi tolik, ať nezpychnu!"

Zasmál se.

Žertovala jsem, i když do smíchu mi nebylo. Jenže co mi zbývalo? Buď jsem mohla o svém vzhledu vtipkovat, anebo se kvůli němu trápit. A já se trápit nechtěla. Utěšovala jsem se tím, že obyčejnost je přirozená a normální. Spousta lidí přece vypadá tuctově, a přitom vedou naprosto šťastný život. Většina žen má ke kráse daleko, nádherných sexbomb je jako šafránu.

„Víš, jak vypadá muž, za kterého se provdala Brooklyn, že jo?" zeptal se James.

Na Brooklynině svatbě s Coltonem Kendrickem jsem sice nebyla, ale krátce poté se Layla vdávala za Coltonova bratra-dvojče Maxe a téhle veselky už jsem se zúčastnila. Colton s Maxem byli bohatí, mužní a hezcí. A navíc to podle všeho byli hodní chlapi.

Přitakala jsem.

James si položil dlaň na hruď. „V tom případě si asi umíš představit, jak mi je."

„Ale můžeš na sobě pracovat," popíchla jsem ho, ale snažila jsem se zachovat vážnou tvář. Na nešťastné lásce není nic vtipného.

James zavrtěl hlavou. Zdálo se mi, že stejně jako já potlačuje smích. „Takže tu budeme sedět a stěžovat si?"

„Ráda bych dělala něco úplně jiného."

„Co třeba?"

Významně jsem pohlédla na raketu. „No, přišla jsem si sem zahrát tenis."

„Neptám se, co bys chtěla dělat v téhle minutě. Spíš, co uděláš se svým životem? Jak se posuneš dál?"

„Napadlo mě, že bych si pořídila kočku."

„Vážně?"

„Ne. Vlastně ne."

„Kočka je velký závazek."

„Ty nemáš kočky rád?"

Zamyslel se. „Možná bych si pořídil raději psa. Ale ne dřív, než budu mít dům."

Věděla jsem, že si s Brooklyn chtěli hned po svatbě vybrat dům. O tom jsem s ním ale mluvit nechtěla.

„Jo, pes potřebuje zahradu," plácla jsem místo toho.

„Možná si nějaký dům koupím," prohodil, ale netvářil se ani trochu nadšeně.

Přála bych si mít dům, jenže zatím jsem si nemohla dovolit ani vlastní byt. Ještě několik let potrvá, než našetřím základní vklad a budu si moct vzít hypotéku. V dohledné době budu trčet v podkrovním podnájmu.

„Nemovitost je dobrá investice," poznamenala jsem.

James byl ekonom. Netušila jsem, co přesně v práci dělá, ale měla jsem dojem, že všichni ekonomové se zajímají o investice.

„Teď je rozhodně na koupi nemovitosti vhodná doba. Můžeš dostat zajímavou úrokovou sazbu."

„Ale?" Z tónu jeho hlasu jsem poznala, že bude následovat nějaké „ale".

„Ale je těžké vybírat si dům, když nemáš jasnou představu o své budoucnosti."

Vyznělo to strašně smutně.

Zatímco jsem uvažovala nad vhodnou odpovědí, zazvonil mi telefon.

„Klidně to vezmi," vybídl mě James, zvedl půllitr a opřel se.

„To je Sophie." Byla jsem zvědavá, jak jí dopadlo rande, ale tady před Jamesem jsem s ní nehodlala mluvit o ničem důvěrném. Přijala jsem hovor. „Jen jí řeknu, že se jí ozvu zpátky."

„Chceš, abych tě nechal o samotě?" Začal se zvedat.

„Ne." Zavrtěla jsem hlavou. Nechtěla jsem ho odehnat. „V pohodě."

„Ahoj Sophie," řekla jsem do telefonu.

„Bryce má jednoho kamaráda," začala.

„Hm… to je fajn. Hele, zavolám ti později a –"

„Myslím tím *kamaráda*," upřesnila významně. „Chlapa, který tě chce poznat. Můžeme vyrazit na rande ve čtyřech. Co třeba zajít dneska na večeři? Hodí se ti to?"

Uvědomila jsem si, že se dívám Jamesovi do očí.